

Sygn. akt II CNP 130/08

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Iwona Koper

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 29 stycznia 2009 r.,
skargi Bank - Spółki Akcyjnej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Rejonowego w Ł.
z dnia 7 czerwca 2006 r., sygn. akt [...]
wydanego w sprawach egzekucyjnych z wniosku wierzycieli: [...]
oraz Bank Spółki Akcyjnej
prowadzonych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym
w Ł. o sygn. akt: [...]
przeciwko dłużnikom E.B. i S.B.
przy udziale nabywcy T.S.
o egzekucję z nieruchomości,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy w Ł. postanowieniem z dnia 7 czerwca 2006 r. sporządził plan podziału między wierzycieli sumy uzyskanej z egzekucji nieruchomości.

Postanowieniem z dnia 24 lipca 2006 r. Sąd Rejonowy w Ł. odrzucił spóźnione zarzuty wierzyciela Bank S.A. (obecnego skarżącego) od planu podziału sumy uzyskanej z egzekucji i po rozpoznaniu zarzutów wierzyciela Bank Polski S.A. zatwierdził plan podziału. Postanowienie uprawomocniło się bez zaskarżenia.

Bank S.A. zaskarżył postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 7 czerwca 2006 r. skargą o stwierdzenie niezgodności prawem. Zarzucił naruszenie art. 249 § 1 k.c. i art. 12 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2001 r., Nr 124, poz. 1361) oraz art. 1026 k.p.c. podnosząc niezgodność zaskarżonego postanowienia z tymi przepisami.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wykorzystanie przez stronę przysługujących jej środków prawnych. Gdy strona możliwości tej nie wykorzysta, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem jest dopuszczalna wyjątkowo w razie łącznego spełnienia przesłanek: istnienia wyjątkowego wypadku oraz występowania kwalifikowanej niezgodności z prawem, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela.

Pojęcie „wyjątkowego wypadku”, o którym jest mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c. obejmuje szczególne sytuacje polegające na tym, że strona z przyczyn niezawinionych i usprawiedliwiających jej zaniechanie nie mogła skorzystać ze zwykłych środków prawnych. Jako okoliczności takie wskazuje się w orzecznictwie: ciężką chorobę, katastrofę, klęskę żywiołową czy błędną informację udzieloną przez pracownika sądu (m. innymi postanowienie SN z 2.02.2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006, nr 6, poz. 113). Obowiązek ich wykazania obciąża stronę, która chce skorzystać z możliwości wniesienia skargi na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c. (postanowienie SN z 24.07.2007 r., IV CNP 80/07, niepubl).

We wniesionej skardze nie zostały wskazane jakiegokolwiek okoliczności pozwalające uznać, że w sprawie zachodzi wyjątkowy wypadek w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c.

Zgodnie z art. 424 § 2 in fine k.p.c. skarga podlega odrzuceniu, jeżeli nie zachodzi wyjątek, o którym mowa w art. 424⁸ § 2 k.p.c.

Mając to na względzie orzeczono jak w sentencji.